

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1717/2016
14.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарице, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Споменка Голић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1725/16 од 19.05.2016. године, у седници одржаној 14.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1725/16 од 19.05.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 1300/15 од 29.10.2015. године, обавезана је тужена да тужиљи, на име накнаде материјалне штете, исплати: 14.342,95 евра у динарској противвредности, са означеном каматом од 07.11.2005. године до исплате; 520.300,00 динара са законском затезном каматом од 03.07.2014. године до исплате и 16.500,00 динара, са законском затезном каматом од 03.07.2014. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 232.834,00 динара, са законском затезном каматом од 23.03.2015. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1725/16 од 19.05.2016. године, у првом ставу изреке, усвојена је жалба тужене и пресуда Основног суда у Зрењанину П 1300/15 од 29.10.2015. године преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да тужиљи, на има накнаде материјалне штете исплати: 14.342,95 евра у динарској противвредности, по најповољнијем курсу који у месту испуњења обавезе обрачунавају банке, са каматом коју на дан исплате обрачунава Европска централна банка на штедне улоге по виђењу, почев од 07.11.2005. године до исплате, затим 520.300,00 динара, са законском затезном каматом од 03.07.2014. године до исплате и 16.500,00 динара, са законском затезном каматом од 03.07.2014. године до исплате, као и захтев тужиље за накнаду трошкова поступка, са законском

затезном каматом од пресуђења до исплате, а тужила је обавезана да туженој накнади трошкове поступка у износу од 16.500,00 динара. У другом ставу изреке, тужила је обавезана да туженој накнади трошкове састава жалбе у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је дана 15.07.1991. године, са привредним друштвом „ББ“ из ..., закључила уговор о грађењу стана. Пошто наручени стан није завршен у уговореном року, тужила је од наведеног привредног друштва, као извођача радова, тражила враћање уплаћеног новца, а пошто извођач радова то није учинио, тужила је против њега поднела тужбу дана 02.12.1996. године, за раскид уговора о грађењу и повраћај датог. Пресудом Општинског суда у Новом Саду П 707/03 од 11.07.2007. године, усвојен је тужбени захтев тужиле и тужени је обавезан да јој исплати 14.342,95 евра у динарској противвредности са означеном каматом од 07.11.2005. године до исплате, те да јој накнади трошкове поступка у износу од 520.300,00 динара. Наведена првостепена пресуда је потврђена пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж 5912/08 од 07.05.2009. године. Услед неликвидности, рачун „ББ“ из ..., налазио се у непрекидној блокади почев од 01.06.1999. године, па је пред Привредним судом у Новом Саду, дана 23.08.2010. године, отворен и закључен стечајни поступак над наведеним привредним друштвом. Према томе, када је правноснажно окончан наведени парнични поступак, 07.05.2009. године, ово привредно друштво је било неликвидно већ готово десет година. Након што је првостепена пресуда у наведеном парничном поступку (пресуда Општинског суда у Новом Саду П 707/03 од 11.07.2007. године), постала извршна, тужила је покренула извршни поступак ради наплате свог новчаног потраживања и у том извршном поступку је сазнала да је рачун извршног дужника већ дуже времена у блокади. Тужила је дана 24.06.2009. године поднела уставну жалбу Уставном суду због повреде права на суђење у разумном року у парничном поступку који се водио пред Општинским судом у Новом Саду у предмету П 707/03. Одлуком Уставог суда Уж 1172/2009 од 23.11.2011. године, уставна жалба тужиле је усвојена и утврђено је да јој је у наведеном поступку повређено право на суђење у разумном року. У поступку по уставној жалби је утврђено да је одлучујући допринос трајању парничног поступка својим неефикасним поступањем дао надлежни првостепени суд, односно Општински суд у Новом Саду. Тужила није наплатила износе који су јој досуђени правноснажном извршном пресудом Општинског суда у Новом Саду П 707/03 од 11.07.2007. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак другостепеног суда да је неоснован тужбени захтев тужиле за накнаду штете од тужене због неправилног и незаконитог рада њених органа.

Околност да је тужиљи повређено право на суђење у разумном року у парничном поступку за раскид уговора о грађењу и повраћај датог, није услов за заснивање одговорности тужене државе за штету због ненаплаћених потраживања из те парнице од извођача радова као туженог. Услед дугог трајања парничног поступка за раскид уговора о грађењу и повраћај датог, и настале повреде права, тужиљи се даје одређена сатисфакција у поступку у коме је повреда тог права утврђена. Тужиља је 1996. године покренула парницу против извођача радова као туженог, за раскид уговора о грађењу и повраћај датог, а околност да је извођач радова био неликвидан још од 1999 године, управо указује на разлог због ког тужиља није могла да наплати своја потраживања, која у новој парници настоји да оствари тужбом против државе за накнаду штете. Одредбом члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да правно лице одговара за штету коју је његов орган проузроковао трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем своје функције. Услов за одговорност тужене за насталу штету је, пре свега, да је штета проузрокована од стране органа тужене, а у конкретном случају штету није проузроковао орган тужене. Осим тога, није доказано постојање узрочне везе између настанка штете и рада органа тужене. Такође није испуњен ни услов који се тиче незаконитог рада органа тужене, о чему су у побијаној пресуди дати детаљни разлози.

Како је другостепени суд за своју одлуку дао јасне и потпуне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, супротни наводи ревизије нису основани.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић